

lični jezik.“ Polybi je živel blizu 183 let pred Kristusom. Pisatelj Prokop, ki je živel okoli leta 552 po Kristusu, pa piše: „Odtod proti severu so rodovi Antov (Slovanov), jih je ko listja in trave.“ — Komu bomo več verjeli, tem pisateljem, kateri so v tistih starodavnih časih živeli, ali tem novim pisarjem, kar se jim senja? (Danica.)

Slovaci na Ogerskim (jih je skorej tri milijone) imenujejo svoje narečje slovenski govor, mi svoje ravno tako. To bravec moti. Ko so Novice povedale, da se verli mladenči v Mariburgu slovensine vadijo, so nekateri berž mislili, da je to slovensko narečje, kakor ga Slovaci govoré; drugi nam spet svetujejo, naj bi se mi imenovali Slovinci, in naše narečje slovinsko, da bi se razlikovalo od slovenskega, kteriga Slovaci govoré. — Tega mi storiti ne moremo. Mi smo bili, smo še sdaj in bomo ostali še za naprej slovensko govoreči Slovenci, kakor se tudi vsikdar in povsod imenujemo, samo na Benatskim pravijo, da so Slovenci slavensko — ne slovinsko — govoreči. Kaj čemo storiti? Imenujmo govor Slovakov ogersko-slovensko narečje, naš pa ilirsko-slovensko. Potle se ni potreba bati zmešnjave.

Naj starji mesta v Slovenii, že ob času rimskega gospodovanja znane, so blizu sledeče: Noreja; Virunum na Gosposvetskim polji blizu Celovca; Teurnia, na Turji, lepi ravnicí blizu Špitala ležeče; Aemona, sedanja Ljubljana; Arrupium, sedanjo Turjaško; Metulium, sedanja Metlika; Petovium, sedanji Ptuj; Celeja, Celje; Tergeste, sedanji Terst; Akvileja, sedanji Voglaj. Manjši prebivališa so bile: Raklitanum, sedanja Radgona; Rogando, Rogatec; Novidunum, Brežce; Pultovia, Poljskava; Kolacio, blizu Slovengradca; Murela, pri Lipnici, in tako dalje.

Popolnoma slovenske dekanije so na Koroškem sledeče: Pliberska, Doberloveška (Eberndorf), Tinska (Tainach), Gornjorožka, (Oberrosenthal), Dolnjorožka (Unterrosenthal) in Velkovška (Völkermarkt); veči del ali saj na pol slovenske pa so sledeče: Dolnozilska (Untergailthal), Kanalska (Kanalthal), Belaška (Villach), in Celovška (Klagenfurt). Po letašnjim duhovskim imeniku (Schematismus) je na Koroškem 116,000 to je sto in šestnajst tisuč (tavžent) Slovincov, zvanaj tistih, kateri so na nemški strani.

Novine horv.-slav.-dalmatinske v svojim 95. listu leta 1846 pišejo: Preuzvišeni gosp. Juraj Haulik, zagrebski vladika (škof) in banski namestnik so položili na večne čase 18,000 gold. srebra in so ustanovili, da se ima vsakega leta ena polovina obresti razdeliti med deželne šole na Horvatskim in v Banatu; en del druge polovine se ima razdeliti med enim mladenčcem in eno deklico, ktera dva boju duhovnik in sosedščine za nar bolj poštene v teh krajih spoznali. Mladeneč mora biti 16 do 22 let star, deklica pa 14 do 20 let. Pervo nedeljo po sv. treh kraljih se ima ta dar javno (öffentlich) v cerkvi tema dvema izbranama podati od duhovnika, kateri bodo pri ti priložnosti tudi besedo progovorili, kako je pošteno zadržanje prijetno Bogú in ljudém. — Drugi del druge polovine se ima razdeliti med dva duhovnika zagrebske škofije, to je, se ima dati tistimu, kateri čez leto spiše naj boljši pridige, in tistemu, kateri naj bolj odgovori na bogoslovske prašanja, ki se vsakega leta duhovnikom naložijo. — Slava mu!

(Dalje sledi.)

Sveto leto.

Nadjamo se bravcam Novic vstreči, če jim nekaj od zgodovine svetiga leta povémo. „Sveto leto ali

jubileum“ — tako pišejo v Gradcu za obhajanje svetiga časa na svitlo dane bukve — „je veselo leto odpuštkov. V starim testamentu so vsako petdeseto leto za sveto leto imeli, v katerim je vsak svojo lastino nazaj prijel. Hlapec, ki je sužen bil, je sam svoj ali prost postal; dolžnik je dobil svojo zastavo, bodi zemlja ali kakošna druga reč, nazaj (bukve Mojz. 25, 10).“ „V letu, ki se je pisalo 1299, je silo veliko romarjev iz daljnih krajev v Rim prišlo. Vprašali so jih: zakaj ravno to leto tako močno na božjo pot pridejo? Naši stariši so nam povedali, de se vsako stotno leto v Rimí popolnoma odpustki prejmejo — so djali. Na to so papež Bonifaci VIII. ki so takrat sveti Oče bili, pervokrat sveto leto napovedali, ki se je v letu 1300 obhajalo, in ukazali vsakih sto let sveto leto obhajati. Kér je pa človeško življenje kratko, in bi jih le malo svetiga leta včakalo, so na prošnjo vernih papež Klemen XI. ukazali vsakih petdeset let sveto leto obhajati, kakor je v starim testamentu postava bila. Pa tudi petdeset let jih veliko ne doživí; zato sta papež Pavel II. v letu 1470 in papež Sikst IV. leta 1473. sklenila, vsakih pet in dvajset let navadno sveto leto obhajati. Tako sveto leto smo imeli, ko se je pisalo 18^{25/26} pod papežam Leonam XII.“

Poleg navadniga svetiga leta napovejo papeži v posebnih časih tudi posebne svete čase, kedar se kaj posebniga sveti materi katoljski cerkvi prigodi, de noviga papeža dobimo, ali za kako posebno potrebo prosimo. Tak posebni sveti čas so oznanili naš sedanji sveti Oče papež Piji IX. ko so svetiga Petra stol nastopili.“

Urno, kaj noviga?

(Na Dunaji) se je v pretečenim mesecu družba zoper terpinčenje žival začela.

(V Rimu) se je začela kmetijska družba. Tudi sveti Oče Papež so k nji pristopili.

Žalostno oznanilo.

4. dan tega mesca je umerl v 54. letu svoje starosti gosp. Peter Leskovic, posestnik na Veharšah in skozi 8 let neutrudljivo pridni uradnik c. k. kmetijske in obertniske družbe v Ljubljani; za Novice je veliko pisal. Poslednji dve leti je bil tudi opravnik Graške pogorelske družbe za Ljubljansko in Verhniško komisijo. Že dolgo dolgo je na pljučah bolehal, pa zavoljo mnogoverstnih opravil si ni dal potrebniga mirú, ampak je neprenehama svoje službe opravljal in posebno v pretečenim mesecu z deležniki pogorelske družbe dan na dan silno veliko opraviti imel. K stari bolezní je pritisnila nova pljučnica, ki ga je v 8 dneh v grob spravila. Naj v miru počiva!

Današnjimu listu je perdjan deveti del kemije.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	10. Maliga travna.		6. Maliga travna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	3	3	3	7
1 > > banaške	3	6	3	10
1 > Turšice	2	9	2	12
1 > Soršice	—	—	2	42
1 > Reži	2	22	2	18
1 > Ječmena	1	45	2	—
1 > Prosa	1	44	1	48
1 > Ajde	1	34	1	30
1 > Ovsa	1	4	1	3